

„Ja, paraku! — Aga mis mina ütelda tahtsin, mina ei taeba mitte oma pärast ja mina ei ole iseenelele tõeste mitte iialgi raha soovinud —“

„Ei iialgi mitte?“ küsis emand Kasperfen terava sõnaga.

„Ja, emand Kasperfen, nii tõest kui mina siin istun. Minu käsi on ikka nii heaste käinud, et minul ikka just nii palju oli, kui tarwitasin, — kofku hoidma pidin mina muidugi.“

Üks weike lind hakkas, kui emand Rasmussen seda oli ütelnud, pärna otsas laulma, tema ei pannud seda aga suuremalt tähele ja jutustas edasi: „Ja, mis mina tahtsin ütelda, see on ainult praua Hanseni pärast, kui mina omale nüüd raha soovin. Oh, oleks mina rikas! Siis tahaksin neid lapsi aidata. Teie teada ju, emand Kasperfen, kui palju head mina selles majas näinud olen —“

„Ja, sellest räägite Teie, Jumal teab, minule sagedast küll.“ wiskas emand Kasperfen wähele.

„Ja, selleks on minul ka asja küll! Ja sellepärast on minul nüüd, kus waesete Hansenite käsi nii sandist käib, raske tunda, et mina aidata ei wõi. Nemad, kes nii lahkeste elasiwad, piawad nüüd, pärast mehe äkilist surma, nii wähega läbi ajama.“

Emand Kasperfen urises midagi oma ette,

see urisemine oli aga omast lohast lahke, — temal oli hea meel, kui teiste käsi ka halwaste käis.

„Oh ja! kui mina rikas oleksin!“ korratas emand Rasmussen. „Iseomale ei tohi seda ju soowida, kui see aga teiste pärast on, siis wõib seda küll teha, aga tühja kätega ei jõua kaugele, ja minu seitsekümmendseitse aastaga ei wõi mina ka enam nende heaks tööd teha. Ei, kõi mis teha suudan, see on kaastundmine, aga mis see aitab?“

„Sellest nemad muidugi raswafeks ei saa!“ tähendas emand Kasperfen.

„Nüüd pian ometi jälle lord waatama, mis praua Hansen teeb! Jumalaga, emand Kasperfen!“ Sellega tõusis emand Rasmussen üles, mässis oma sula kofku ja läks tuppä. Kurwastusega raputas tema pead, ei wõinud aru saada, kuidas emand Kasperfen teiste hädaft oja ei wõtnud ja ikka ainult oma enese peale mõtles.

Rühkese aea pärast nähti, kuidas emand Rasmussen uulitsa jalgteed mööda edasi astus, ennast wana pleekinud rätiku sisse mässides ja suure wihmawarju peale tuetates, mis temal noorest põlwest weel alles oli. Pittamefi ja ettewaatlikult käis tema majade müürisi mööda ja jäi sagedast waatama, kas hoowiwärawatest jõitust wälja ei tuleks. Ühe arsti lerge waner müürises ruttu